

Sterner var förste europé i NHL – men vann aldrig SM

Ulf Sterner är en av Sveriges bästa hockeyspelare genom tiderna. Han var förste europé i NHL, han blev världsmästare och belönades med diverse utmärkelser, men han blev aldrig svensk mästare. Han var den första i Sverige att kombinera teknik med elakhet i alla händelser. 10 maj gästade han Karlskoga idrottsveteraner i Folkets hus

Allting började i Deje 1941, eller i Dejefors närmare bestämt, på andra sidan älven.

-Vi tyckte inte om Deje, det luktade, sa Sterner. Hockey började också i Deje, på en rink som fick öknamnet "Dårbingen".

-Det var riktiga vintrar på den tiden, kallt och mycket snö. Det var mycket skottning.

I "Dårbingen" spelade Ulf Sterner hockey så ofta han kunde och han blev bra.

-Jag kom med i A-laget som 13-åring. Jag bytte om hemma och åkte skridskor på landsvägen till rinken. De grusade inte vägarna heller på den tiden.

Deje IK som blev moderklubb fick mycket cred för sin unga satsning. De hade en hel femma – även om det inte spelades i femmor då – som var 80 år tillsammans.

Ung femma

-Det var jag som var 14, målvakten Per-Anders Örtendahl, 16, brorsan Ove 17, P-A Larsson 17 och Lars Moberg, också 17.

Karriären ledde vidare i första hand till Forshaga IF.

-Vi var sex från Deje som gick till FIF, då var vi hatade i Deje.

Nu är vi i slutet av 50-talet och tre värmländska lag deltog i det som då var division 1; IFK Bofors, Grums och Forshaga.

-Då tränade vi tisdag och torsdag, spelade match på söndag.

Det som verkligen triggade Ulf att bli en bra hockeyspelare var en sak som hände när han gick på samrealskolan i Molkom. Han ville ha två timmars ledighet en skoldag för att kunna åka med juniorlaget till Stockholm. Han fick inte ledigt.

Utkastad från skolan

-Då sa jag att jag tar ledigt i alla fall och jag hänvisade till att rektorns som fick en veckas ledighet för något. De där två timmarna gjorde att jag relegerades från

skolan. Då hade jag inget att göra och jag bestämde mig för att bli bra i hockey. Jag jobbade hårt, sprang och annat. Så ”tack rektorn” för det.

Karriären gick vidare. OS 1960 i Squaw Valley blev en milstolpe. Tre från Forshaga var med i truppen; Ulf, Nisse Nilsson och målvakten Bengt Lindqvist.

-Det stod mellan mig och fem djurgårdare inför uttagningen och de valde mig och Stockholms-tidningarna öste skit över mig, men det var en stor upplevelse att få vara med.

-Sedan hade jag en fantastisk tid i Göteborg, i Frölunda. Vi slog bland annat Djurgården i en match på Nya Ullevi när det kom 23.145 och tittade.

1962 blev Ulf också världsmästare i Colorado Springs, ni vet den där turneringen när ”pucken gliiiiider iiii i mååååål”, Hylands klassiska radioreferat.

-Det var tufft innan turneringen. Vi träningsmatchade i USA och de skulle ju ta dör på oss alla. Det var hårda matcher och VM var upplagt så att Kanada och USA skulle mötas i final. Vi slog Kanada med 5-3 och spräckte det där.

-Kanada hade en spelare som heter Harry Smith, en buse. Han gav mig en klubba i magen och spelade ojuste. När jag gjorde 3-0 åkte jag förbi det kanadensiska bålet och gav dom en långnäsa.

Lugnande piller

-Det hände mycket där borta. ”Klimpen” Häggroth var totalt okänd och blev målvaktshjälte. Han var så nervös och han fick lugnande piller. Sånt skulle nog inte ha godkänts idag. När jag kom hem var det 500-600 som kom till Deje Folkets hus.

VM i Stockholm året efter blev inte samma succé, Sverige blev tvåa, men Kanada fick stryk och då fick Ulf och Sven Tumba, som fortfarande hette Johansson då, träffa gamle kungen efter matchen.

Då spelade Ulf i den sk ”Biff-kedjan” med ”Tjalle” Mildh och ”Lill-Stöveln” Öberg.

-Jag minns det där mötet med kungen, Tumba pussade Kungen den gången.

Ulf Sterner blev också förste europeiske spelare att hamna i NHLK, i New York Rangers. Men han började i andra änden, i St Paul Rangers, tredjelaget.

Hög kriminalitet

-Det gick bra, jag ledde skytteligan där när de tvingade mig till Baltimore Clippers. De hade sagt åt mig att om Baltimore ringer så säg nej. De ringa och jag sa bestämt ”no” och slängde på luren. Jag kom dit i alla fall, till en av de värsta städerna i USA på den tiden med hög kriminalitet.

-Sedan gjorde jag fyra matcher i NHL också. Jag kom dit när säsongen var över. Det var sex lag i NHL då, fyra till slutspel och Rangers nådde inte dit och det var litet hur som helst. Jag avslutade säsongen i Baltimore. Jag minns avslutningsfesten där en av våra spelare blev beskjuden. En sak som tystade ner, polisen fick 10.000 så kom det aldrig ut.

På den tiden var det helt andra pengar i NHL än det är idag.

-Som rookie tjänade jag 5.000 dollar på en säsong, det var max. En spelare som Gordie Howe exempelvis hade 25.000 dollar. Det är väl vad Henrik Lundqvist tjänar på en period idag.

-Sedan kom Des Moroney och frågade om jag ville spela i Rögle BK. Jag fick två fina år där. Vi hade utsålt i hallen i två säsonger och jag hade en krona per årskådare så jag tjänade mer där än i Rangers.

Under tiden i Skåne spelade Ulf också bandy i Örkelljunga där han till och med blev skånemästare i grenen.

-Det där sågade Moroney. Han gillade det inte, men jag missade inte en träning. Jag fick aldrig någon ursäkt av honom men jag knöt näven och när vi mötte Bäckens vann vi med 6-1 och jag gjorde fem av målen.

-Sedan gick Moroney till "Pollen-Kungen" själv och sa att nu gäller det mig eller Uffe. Du kan packa på en gång fick han till svar.

Efter det blev det Värmland igen, och Färjestad.

Dålig ordning

-Det blev en säsong. Jag sa till Kjell Glennert att jag aldrig kommit till en klubb som fungerat så dåligt som FBK. Då kastade de ut mig och jag hamnade i Västra Frölunda igen. Jag bodde kvar i Karlstad men missade aldrig en träning i Göteborg.

Vid VM 1969 utsågs Ulf Sterner till världens bäste forward och då ändrade sig Glennert och han var välkommen tillbaka. Det var litet andra förutsättningar då, men Sterner ställde också vissa krav hur klubben skulle jobba.

-Jag var med och drog igång supporterklubben då också, bland annat hade vi 26 bussar till Göteborg. När det gällde materiel tog jag kontakt med Jofa om de ville sponsra. Jag och Glennert åkte dit och kom tillbaka med grejer för 100.000 kronor. Nästa år åkte han dit själv. Kjell Glennert gjorde mycket bra för Färjestad, han var en bra diktator kan man säga.

Karriären fortsatte sedan i London Lions tillsammans med "Honken" Holmqvist och Tord Lundström.

-Vi var bra, vi slog Frölunda och Färjestad och ryssar i Ahearne Cup men det var ingen som gillade oss.

Sista matchen som 49-åring

Innan sista matchen som 49-åring i Hammarö hann han också med gästspel i Vänersborg och Bäckén. Han blev seriesegrare i division 4 med Nor också. Karriären var över 1984 fränsett matchen i Hammarö.

Ulf Sterner hade otaliga minnen att berätta inför de nästan 90 besökarna, varav nio var damer. All time high när det gäller damer på en KIV-föreläsning så gamla hockeyhjältar är tydligen melodin för att locka damer..

Något i övrigt:

LANDSLAGSDEBUTEN SOM 17-ÅRING 1958: Jag var med B-landslaget i Timrå. A-laget mötte Tjeckoslovakien och förlorade. Mitt i natten ringde de och ville ha ner mig och jag fick sätta mig på tåget. Jag fick spela med Kurre Thulin och Tumba och gjorde två mål.

RYSSARNA: Jag är den ende som spelar i ryska landslaget. Jag fick vara med där i Karlskoga faktiskt. Jag hade alltid god kontakt med ryssarna och Boris Michajlov är än idag en god vän.

De festade en del efter VM-turneringarna. Själv var jag helnykterist men i Stockholm bestämde jag mig för att åka till deras hotell. Det var inte många svenskar som var intresserade, de tyckte de luktade vitlök och annat. Jag åkte i alla fall till Bromma och undrade om några svenskar var där. De bar just ut "Honken" sa portiern. Jag klev in och blev väl mottagen. Där satt alla, KGB, höjdarkare av olika slag med flera. Det kom ett dricksglas vodka, ett till och fler. Sedan bar de ut mig...

Efter det blev jag i alla fall erkänd ryssarna och inte minst av tränaren Tarasov som varje gång han mötte mig gav mig en stor kram och en puss på mun.

BÄSTA HAN SPELAT MED: Mest lättspelade var onekligen "Lill-Emil" Andersson från Karlskoga. Han spelade fram mig, sedan åkte han och klagade på domaren och jag gjorde mål...

Det gick bra med "Lill-Stöveln" och "Tjalle" också liksom med "Garvis" Määttä och "Akka" Andersson. Nisse Nilsson och jag passade inte ihop och vi spelade inte ihop så ofta. Han var teknisk och snabb och jag var väl mer elak än honom.

BÄSTE COACHEN: Ed Riegel, kanadensaren som var svensk landslagstränare. Arne Strömberg var bra han också men han kunde inte det där elaka spelet, vilket Riegel kunde.

BOFORSRINKEN, INCIDENTEN MED WEINE GULLBERG: Det var alltid någon som var ute efter mig. I det här fallet var det en avvaktande utvisning på honom, han hade siktat på mitt knä, i samma veva kom min klubba upp, han fick den i huvudet...

Den historieberivningen skriver nog inte många under på. De flesta betraktade det som ett överfall från Sterners sida där Gullberg blev illa skadad i huvudet och blödde rejält.

FÄRJESTADS BK: Jag ser de flesta matcherna även om de genom åren har försökt ta ifrån mig Stora Grabbars märke, som ger inträde på alla matcher. Nu har jag fått en plats, men det har inte alltid varit så.

Sedan ifrågasätter jag en så'n spelare som Tollefsen, bara crosschecking i nacken hela tiden. Det är skrämmande att se. Ledarna måste börja ta ansvar när det gäller alla hjärnskakningar samtidigt som de som drabbas också måste börja tänka. Inte bara böja ner huvudet.

Sedan tycker jag FBK har misskött sin ungdomssektion i 30 år. Unga spelare får inte chansen och Karlstads-pojkarna finns inte. Ett exempel är Viktor Ejdsell som aldrig fick en chans i FBK och Oscar Steen vars kurva går neråt när den borde gå uppåt. Ett exempel på en bra FBK-produkt är Joel Eriksson-Ek, men den utvecklingen har hans far Clas stor del i.

Totalt gjorde Ulf 2 OS- (1960 och 1964) och nio VM-turneringar. Han har två klubbtröjor med heliga nummer upphängda; nummer 14 i Ängevi ishall och nummer 9 i LLA.

Ingvar Carlsson